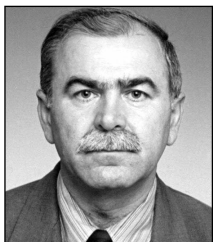

Прича о првом пилоту Србије нареднику Михаилу Петровићу (3)

ДУГ ПУТ ДО ЛЕТЕЊА

До Михаила су допирале и идеје о подвизима ваздухопловаца, подвижника употребе балона и ваздушних лађа, као и оних који су тражили решење за справе теже од ваздуха. У то доба, крајем XIX и по четком XX века ваздухопловне идеје су продирале и у Србију.

ПИШЕ:
**Златомир
Грујић,**
пуковник у
пензији

Михаила су распоредили у групу за изучавање лимарског заната, што му се није баш свидело. Иако ни лимарски посао није био лош, млади Михаило је желео нешто теже, озбиљније, савременије, некако више војничко. Јер, у заводу су се могли изучавати и други занати: за ливца - тополивца, машинбравара, ковача, пушкара, металостругара и

других. Рекао је то своме оцу, који је замолио наставника да га премести у ливницу. Михаилова жеља је услышена и он је због тога био пресрећан. Осећао се важнијим, јер је ливачки посао био озбиљнији и више мушки. Радовао се што ће топити метал и од њега правити разне предмете, а нарочито оружје и топове, по којима је Завод био познат.

Михаилово школовање је текло по усталеном реду, смењивале су се школске године. Слободног времена су имали мало, јер су после обавеза у школи послуживали по кућама где су становали. Школске распусте Михаило је проводио у Влачки, у родитељском дому, у игри са братом и друговима, скупљајући по падинама Рудника енергију за нове напоре. Често је волео да лови ракове на потоку Раковица или на речици Јасеници.

Са интересовањем је Михаило изучавао математику, познавање материјала и друге предмете. Био је задовољан са знањем да ради нешто корисно и да од растопљеног метала прави корисне ствари, и да ће кад заврши школу и добије звање моћи да ради, зарађује и себи обезбеди пристојан живот.

Михаило је постепено упознао и друштвени живот у Крагујевцу. Дружио се са својим колегама из школе, са крагујевачким гимназијалцима, учествовао у многим занимљивим причама у градском парку о разним новостима у Србији и свету, а нарочито ватрени су били разговори о родољубљу и патриотизму. Михаило је пуно читао и долазио у додир са разним идејама које су преносене усмено или писано преко листа и часописа. Тако су до Михаила допирале и идеје о подвизима ваздухопловаца, подвижника употребе балона и ваздушних лађа, као и оних који су тражи-

ли решење за справе теже од ваздуха. У то доба, крајем XIX и по четком XX века ваздухопловне идеје су продирале и у Србију. Најпре су их прихватили питомци Војно-занатлијске школе Крагујевац за време одмора, у дворишту поред топовских кара. У последњој деценији XIX века разматрано је да се у српску војску, поред модерних брзометних пушката и брдских топова, уведу бицикли и балони, који су били за то време међу највећим техничким новинама. Штампала је писала о ваздухопловним достигнућима, а посебно „Ратник“ - лист за војне науке, новости и књижевност. „Ваздушне лопте с војног гледишта“ - чланак објављен у листу „Ратник“ марта 1885. године, управо сведочи о томе. Аутор чланка Здравко Рајковић пише о дотадашњим искуствима и будућој примени аеростата - балона и управљивих ваздушних бродова у војне сврхе. Он је, визионарски у тадашњој Србији, сагледао будућност војног ваздухопловства и могућности да се употреби у одбрани земље.

„Ваздушна сила“ на Светог Илију

Војно ваздухопловство, или као што се говорило у то време „ваздушна сила“ уписано је у српску војну историју на Светог Илију, 2. августа 1893. године. У тада донетом пропису „Измене и допуне Уредбе о формацији целокупне војске“ са потписом краља Александра I Обреновића, први пут службено се уводи у војску Краљевине Србије и појам „ваздухопловство“, у ставу: „По могућству образоваће се у свакој дивизији још и ваздухопловска и велосипедска одељења из кадрова који ће се још у миру тим службама обучавати“.

Праћење развоја летећих справа и њихово примене у војсци настављено је у српској штампи и после тога. У новембарском броју „Ратника“, из 1895. године, у преводу инжењеријско потпуковника Ј. Поповића, објављен је чланак „Ваздухопловство у војсци на крају 1894. године“. Потом су објављени чланци у којима се говори о руском искуству са „Гађањем артиљерије на ваздушне лопте“, затим о британској примени балона у Бурском рату, и најзад о све већем учешћу ваздухопловства на маневрима у европским државама.

Октобра 1900. године, „Ратник“ у чланку „Ваздухопловство у војсци“, објашњава тактичку употребу и практично руковање везаним змај-балонима на маневрима аустроугарске војске септембра 1898. године. У свеопштем процесу научно-технолошког и културног развоја човечанства, који није мимоилазио ни Србију, ваздухоплов-

Коста Милетић је после Кумановске битке у којој се истакао јунаштем, унапређен ванредно у чин мајора. Пензионисан је у чину поковника након I светског рата

ство се развијало и постајало стварност. У напорном раду, учењу, сазревању, противчају је Михаилово школовање, ширили се његови видови и интересовања за техничке новине и свеопшти културни развој и у Србији и шире. Он је са великом пажњом и интересовањем пратио и упијао све те новине, уверен да ће му се једног дана пружити прилика да и сам на том плану нешто оствари.

Године су брзо пролазиле - прва, друга, трећа, четврта. Михаило је израстао у наочитог младића, његово правилно лице красили су црни брчићи, а тело ојачало од напорног рада у ливници, и смирено држање, показивали су озбиљност и одлучност, вредну поштовања. У школи и у граду уживао је Михаило углед и поверење захваљујући свом учењу и раду, знању, стаменом држању и jakim патриотским ставовима и уверењима. Уписао је и пету годину школовања.

Србија међу државама које предњаче

Најочигледнија, и међународна потврда решености Србије да уведе ваздухопловство у своју војску, налази се у француском часопису „Технолошки билтен“, број 9, из септембра 1902. године, где у одељку „Аеростатика и авијација“, аутор Бертомије, наводи да: „...осим у земљама које предњаче у развоју ваздухопловства (Француска, Немачка, Русија, Велика Британија) уз Шпанију, Португалију, Данску, Румунију, Јапан, и Краљевина Србија већ дуже време ради на успостави војног ваздухопловства, настојећи да образује војну аеростатску службу, пратећи значај и развој њених средстава...“. То је била не само констатација, него и велико признање за Србију, која је, оправдано, сврстана међу десетак држава које су међу првима развијале ваздухопловство уопште, и војно посебно.

Тада је дошло време да се у Војнозанатску школу упише и Михаилов млађи брат

Живан. У породици Милоша Петровића у Влачки су са радошћу очекивали тај дан, надајући се да ће идући стопама старијег и млађег брата обезбедити себи услове за бољу будућност. Михаило, поносни старији брат је био узбуђен што може помоћи свом млађем брату.

Он је припремио Живана за испит са великом љубављу, упорношћу, одлучношћу и самоувереношћу, знајући да он то зна, уме и може. Био је уверен да ће брат успети. И није се преварио, Живан је показао одлично знање на пријемном испиту – али нису га примили. Сазнавши да Живана нису примили у школу, Михаило је био видно изненађен и изузетно револтиран. Протествовао је код надлежних у заводу, тражио образложење и разлоге због којег му брата, тако паметног и вредног дечака, нису примили у школу, али без успеха.

Разочаран таквим односом према његовом млађем брату Живану, и уверен да је неправедно одбијен од уписа, Михаило је одлучио да прекине школовање. И, то је било велико изненађење за све, јер је Михаило био при крају школовања и пред добијањем мајсторског звања. Депримиран, напустио је Војнозанатску школу и Војно-технички завод у Крагујевцу. Вратио се у родно село Влачку, а одатле је потом, убрзо отишао у Београд.

Русија – Михаилови неостварени снови

После напуштања Војнозанатлијске Школе у Крагујевцу, Михаило се вратио родној кући у Влачку, где се кратко задржао код родитеља. Није му било лако. Шта сада? Да ли је разочарао своје родитеље, питао се, да ли је погрешно? Дубоко у себи био је уверен да није погрешно, јер је неправда према Живану, а и према њему, као и према многим сиромашним дечацима и младићима сличне или исте судбине, била очигледна.

Изгледа да га је та зла коб неправде, коју његово чисто срце није могло да трпи, пратила до краја живота, и зато се тако упорно борио да покаже све своје праве вредности, сво своје знање, вољу, енергију, чак и изнад својих могућности. Тако је било и тада. Разматрао је разне опције шта чинити, и куда даље ићи, саветовао са са родитељима, родбином, пријатељима. Након свега, одлучио је да пође за Београд, центар свих културних и друштвених збивања у Србији и да одатле тражи излаз за остваривање својих жеља и стремљења – да ли ту у Отаџбини, у Србији, или у иностранству?

Србија је на размеђу деветнаестог и двадесетог века чинила, упркос неразвијености и сиромаштву, значајне кораке да образује младе људе за разне професије, преко потребне за даљи развој државе, привреде, културе, науке, школства и војске. Одвајајући скромна, али ипак значајна средства, слати су у иностранство „државни питомци“ да се школују и оспособе за разне професије. Михаило је то знао, али није имао услова да конкурише за кандидата ради школовања у иностранству о државном трошку. Излаз је морао тражити сам, како зна и уме, и својим средствима.

Дуго је размишљао шта му се нуди, шта би било најбоље и шта је реално остварљиво. Одлучио је да пође у Русију и да тамо тражи шансу за даље школовање – да

ли у некој цивилној или војној школи.

Није знао како све то да оствари, али је то жарко желео и био је уверен да може успети. Но, прво је требало зарадити новац за пут. Запослио се у ливници „Гоџевац“ у Београду. Ту је радио до августа. Уштедео је довољно новца и почео се припремати за пут у Русију.

Из Београда на кратко одлази у Шумадију, у родну Влачку, у родитељску кућу да се одмори, сакупи енергију за напоре који га очекују и да им саопшти своју коначну одлуку. Вест да Михаило иде у Русију брзо се рашчула по селу, па су скоро сви сељани долазили да га виде, да кажу неку реч, и да га испрате на далек пут.

Срећа прати храбре

Средином августа 1902. године Михаило се вратио у Београд. Набавио је документа потребна за одлазак у иностранство, укрцао се у брод и пошао Дунавом за далеку Русију. Међутим, по доласку на руску границу његови планови су се пореметили. Морао је да остане три месеца у Заводу за изучавање језика, јер је уредбом руских школских власти било прописано да сви Словени који полазе у Русију на школовање, морају да науче руски језик, пре него што уђу у земљу. Ту је имао смештај и вредно је учио руски језик три месеца. Боравком у заводу изгубио је драгоцено време, јер кад је стигао у Петровград, крајем 1902. године, већ је почела школска година и било је касно за упис у било коју војну или цивилну школу или академију, а он је жарко желео да се упише у артиљеријску академију. Опет се Михаило нашао у тешкој ситуацији, сам без посла, и са мало новца.

Да срећа прати храбре и одважне показало се и у Михаиловом случају када се нашао сам у далекој земљи, пред сурову руску зиму. Пронашао је доброг човека, Казаковића, пореклом Србина, који му је помогао да нађе посао надзорника у Техничком заводу у Петровграду, на десној обали Неве, и стан. Посао је било лак, а плата добра. Ипак, Михаило није био задовољан, он је желео да се упише у неко техничко или војно училиште, зато је требало да чека следећу школску годину, до јесени 1903.

Интересантно је запазити да је 1901. године Краљевина Србија послала у Русију на школовање поручника Косту Милетића, као „државног питомца“ ради оспособљавања „за ваздухопловну струку“. Милетић је у елитном ваздухопловном училишту у Волковом пољу код Санкт Петербурга изучавао конструкцију и летење балона, те се оспособио за управљање балоном и у пракси то показао, као и за организацију голубије поште.

Милетићево школовање у Русији коинцидира са Михаиловим боравком и жељом да се школује само по времену када се то догодило, а иначе они о томе, колико је познато, нису знали ништа, нити су били у контакту, али били су у исто време тамо – јесен 1902. године.

Први српски службени ваздухопловац

Када се Коста Милетић вратио у Србију, 12. новембра 1902. године, имао је диплому војног пилота-извиђача балонисте. Ми-

летић је тако постао први српски службени ваздухопловац и први летач српског ваздухопловства. О боравку у ваздухопловној школи, о свему што је видео и научио, Милетић је поднео детаљан извештај Генералштабу, као и обиман елаборат за организацију војног ваздухопловства, који је израдио, а у којем је обухваћено балонство и голубија пошта. Истовремено, израдио је „Пројект за набавку балонског материјала са техничким прорачунима“ и „Предлог устројства, организације и формације балонског одељења“, које је доставио Инжињеријско-техничком одељењу Министарства војног. Но, тада по томе није ништа предузето, елаборати су завршили у ладницама стола или у некој фиоци и чекају боље дане. Да ли су Михаило и Коста знали да ће их судбина повезати кроз десет година, када је по формирању српског ваздухопловства мајор Милетић био командант Ваздухопловне команде српске војске, а наредник Петровић пилот у Аеропланској скадри? Највероватније нису ни знали, нити су се томе надали. Но, било је како је било, и како је судбина одредила – за обојицу. Но, Коста се вратио у Србију, а Михаило је у Русији тражио себи срећу. Сурова руска зима 1902. На 1903. годину, какву Михаило није могао ни да замисли, јер такву Србија нити Шумадија, не познају, постала му је највећи непријатељ и омегла га у остварењу жељеног циља.

Студени ветар је пробијао до костију, а никакво одело није могло да заштити Михаила. Стално му је било хладно. Почео је да болова. Крајем децембра јавио се својима у Србији разгледником. У тексту се осећала његова чежња за родним крајем. Зиму је тешко издржао. Стигло је и пролеће, а он је кашључао, знојио се ноћу, изгубио је апетит и постао мрзовољан. Покушавао је да се спрема за пријемну испит у неку од школа или академија, које је мислио да упише на јесен. Видевши да му је здравље нарушено, на инсистирање Казаковића, отишао је, по препоруци, познатом лекару. После детаљног прегледа лекар је написао: „Потврђујем да Михаило Петровић, стар 19 година, српски поданик, болује од оштре бронхије и да његов даљи боравак у Петровграду може да се врло рђаво одрази на састав његовог здравља. Због тога је њему потребно да промени место пребивања. Др И. Рабиновић. 7. август 1903. Петровград.“ Лекар је предлагао да Михаило иде у јужну Русију, у топлије крајеве како се болест не би појачала. Ништа од школовања у Русији, због чега је потекао толики пут, схватио је Михаило! То знање га је погодило као гром, значи неће моћи да се упише у артиљеријску академију, као што је желео и планирао. Послушао је савет лекара, али није отишао на југ Русије, већ је одлучио да се врати у Шумадију и лечи се, пре него ли опак болест узме још маха. Припремао се за пут у родни крај, сањао је Влачку, обронке Рудника, Шумадију и вољену Србију.

Половином августа 1903. године, у кућу Петровића у Влачки стигао је телеграм, послат из Варшаве: „Стижем возом осамнаестог августа. Сачекајте ме на станици Крагујевац. Михаило.“

Последице хрватске „Олује“ СРПСКА СЕЛА ПРАЗНА И ДВЕ ДЕЦЕНИЈЕ ПОСЛЕ „ОЛУЈЕ“

Од 948 насеља у којима су према попису из 1991. године већину чинили Срби, више од 170 било је потпуно испражњено или је у њима живело мање од десет становника у време пописа 2011. године, показују резултати истраживања Мирослава Здравковића

Испуњење хрватског сна: Хрватска без Срба

Републику Хрватску у грађанском рату 1991–1995, али и у претходне две деценије после завршетка оружаних сукоба, напустило је више од 400.000 Срба, а од 948 насеља у којима је српски живаљ чинио већину у време пописа 1991. године, више од 170 је потпуно испражњено или у њима живи мање од десет становника.

До ових резултата дошао је економиста Мирослав Здравковић, главни уредник портала „Макроекономија“, који је у свом демографском истраживању утврдио да су највећа исељавања забележена у великим градовима и на локацијама у близини фронта, окруженим већински хрватским местима.

– Увид у појединачне податке отежава чињеница да на попису из 2011. у Хрватској није бележено колики је удео које националности по селима и насељима, већ само у целим општинама и жупанијама, што је генерална препорука ЕУ. Због тога смо могли само да упоредимо број становника. На основу тога утврдили смо да су 32 села у којима су Срби чинили већину 1991. потпуно испражњена, мада треба напоменути да су ту углавном били старији мештани, чији би се број донекле смањило и без рата. Али зато у сваком од 143 насеља у којима је пре 1991. живело укупно 10.969 људи, а од тога

Смањење броја Срба у највећим градовима Хрватске (1991–2011):

Загреб	за 26.858 (са 44.384 на 17.526)
Ријека	за 10.445 (са 18.891 на 8.446)
Карловац	за 10.069 (са 14.529 на 4.460)
Осијек	за 9.234 (са 15.985 на 6.751)
Задар	за 8.790 (са 10.958 на 2.168)
Сисак	за 7.758 (са 10.829 на 3.071)
Сплит	за 5.939 (са 8.492 на 2.553)

10.265 Срба, данас има мање од 10 житеља – истиче Здравковић за „Политику“.

Уредник „Макроекономије“ каже да је истраживао пре свега на основу података Савезног завода за статистику („Национални састав становништва СФРЈ“) и хрватског Државног завода за статистику. Поредећи те изворе дошао је до податка да је у збиру Хрватска, према попису из 2011, имала тачно 511.034 житеља мање него 1991. Укупан број Срба од 1991. до 2011. смањен је за 380.032 (са 581.663 на 201.631), али је за 131.002 (са 152.803 на 21.801) смањен и број Југословена из 1991.

– Уколико искључимо део Хрвата који се пре 24 године изјашњавао као Југословени и демографски пад који би се догодио и без ратова, долазимо до податка да је више од 400.000 Срба исељено. Не би требало заборавити и да се на попису 2011. први пут појављује чак 16.647 Хрвата православне вероисповести – тврди Здравковић.

Осим већински српских насеља која су

испражњена, он каже да не би требало заборавити ни средине у којима је данас приближно исти број житеља као и пре две и по деценије. Али су уместо расељеног српског живља данас ту већина Хрвати који су, како објашњава Здравковић, стигли из других крајева, углавном пошто им је понуђен посао у јавном сектору.

– Најилустративнији је пример града Книна са околином. Ту је 1991. године живело 9.867 Срба, 1.660 Хрвата, 381 Југословен и 423 остала, а 2011. пописано је 11.612 Хрвата, 3.551 Србин, док остали чине два одсто, међу којима су најбројнији Албанци (41 особа). При томе, опет због система пописа, не знамо колико је тачно по насељима учешће Срба и могуће је да их је велики број остао концентрисан у једном или два предграђа, а да су из свих осталих делова општине потпуно исељени – додаје Здравковић.

Као примере места где није у толикој мери смањен број Срба у Хрватској, уредник „Макроекономије“ наводи локације „у дубини“ територије где није било окршаја и отпора у току грађанског рата.

– Постоје удаљенија насеља на граници

Пријатељ Сашко Гешовски и спаситељ – словеначки официр

Мирослав Здравковић пред почетак рата 1991. био је у саставу ЈНА у Сплиту и каже да му је, уз двојицу Бошњака, најбољи пријатељ био Сашко Гешовски, који је убијен на демонстрацијама 6. маја 1991.

– „За длаку“ сам избегао да будем једна од жртава мучења у „Лори“, јер ме је три дана пре истека војног рока пустио мој официр Оскар Пахоле, Словенац који је раскрстио са братом и оцем након рата у родној републици и вратио се у ЈНА, а онда је након Хрватске био прекомандован на Космет. Тако сам се вратио у Србију са парчетом папира, на коме је Пахоле написао: „Одслужио војни рок. Одслужио резерву“, дочарава Здравковић.

Овај економиста додаје да је без обзира на оно што је видео у Хрватској био противник бомбардовања Вуковара, а касније и Сарајева, као и „других насиља учињених у српско име“.

– Увек ме зачуди могућност постојања расиста и шовиниста у Србији. Мислити да је српски народ бољи од било ког другог народа оправдава све злочине почињене над српским народом – поручује Здравковић.

са Словенијом или Мађарском која су још у време Хабзбуршке монархије настанили досељеници из данашње централне Србије, што се види по називима, као што су Моравци или Хомоље. Мање Срба исељено је из села на самој граници Хрватске и Републике Српске, где није било директног сукоба са припадницима ХВ-а. То је један од разлога што је хрватски став данас да су српске јединице саме повеле своје становништво и да оно није протерано. А одбацују могућност да је то становништво, заправо тако спасавано, под претњом одмазде на оним местима где су вођени окршаји – закључује Здравковић.

Н. Белић

Извор: *Политика*

Хрватски бојовници су починили многе злочине за које почиоци нису одговарали пред судом

Чињенице о хрватској операцији 1995. године

НАПАД НА ЗАШТИЋЕНЕ ЗОНЕ УН

Одлука о акцији „Олуја“ донета је 31. јула 1995. године на Брионима, када је на састанку са тадашњим војним врхом хрватски председник Фрањо Туђман изјавио: „Тема наше данашње расправе је наношење таквих удараца да Срби практично нестану са ових простора...Имамо подршку Немачке, НАТО-а, а делимично и Америке – ствар је хитна!“

Четири дана касније у пет сати ујутру кренуо је комбиновани напад стотине хиљада хрватских бојовника на све линије одбране заштићене зоне Уједињених Нација, на целокупну територију Републике Српске Крајине.

Подршку Хрватским војницима пружало је 15.000 војника муслиманског Петог корпуса армије БиХ, иако то никада званично нису признале, САД директно су давале директну ваздухопловну, ватрену, извиђачку, обавештајну и логистичку подршку хрватским оружаним снагама.

Сарадњу са САД признао је тадашњи шеф Хрватске обавештајне службе, Туђманов син, Мирослав, као и амерички амбасадор у Загребу – Питер Галбрајт, који је у интервјуу за Слободну Далмацију изјавио:

„У Олуји су се догодили врло озбиљни злочини. Системски су паљене и пљачкане српске куће и убијани цивили који су тамо затечени“.

Неправедан однос снага

Однос хрватског и српског становништва био је 4,3 милиона према 300.000! Однос војника био је још драстичнији, већина војних аналитичара се слаже.

„Био је то један од најеклантантнијих примера прекомерне употребе силе која се може санкционисати по свим правилима обичаја и вођења рата у складу са ме-

ђународним конвенцијама. Све се дешавало пред очима светске јавности и у присуству међународних посматрача на територији заштићеној Венсовим планом.“

Српски војници успели су на територији општина Глина и Петриња, у директном сукобу са бојовницима, да им нанесу тешке губитке и напредују дубоко у непријатељску територију, али само на неколико сати. Хрвати су их изненадили, напавши их с леђа. Заузимањем врхова Динаре, Гламоча и Босанског Грахова преко Стрмице, хрватска војска дошла је иза свих линија одбране и успела да заузме главни град Крајине – падом Книна било је све изгубљено! Српској војсци преостало је било само једно – да штити и некако извлачи свој народ.

„Ни једног момента нисам помишљао да заузимам хрватску територију, само ми је на памети било да спасим свој народ и извучем га са територије која је нама насилно одузимана“, рекао је српски командант.

Четрдесет осам сати је хрватска артиљерија ударала на све што је било српско – војнике, цивиле, жене, децу, старце, избеглице, цркве, школе.

За та два дана упали су у све територије где је било Срба и убијали све што су затекли живо или одводили у логоре.

У страху и паници стотине хиљада Срба кренуло је према Петровачкој цести ка Србији да би спасило голи живот.

Иако је кретање избеглица било уочљиво, јер су ишли у километарским колонама у колима, тракторима и пешке, хрватске снаге су их гранатирале и бомбардовале из авиона, надамак села Томина код Савског моста. Затим су колону пресретали и Хрвати наоружани до зуба. Избацивали су их из кола и мучки убијали. Некада појединачно, а некад на гомили.

„Нас жене би шамарали, а мушкарце ту-

кли. Кидали би гардеробу са нас, поготову ко је имао униформу, и псовали пре него убију – „Убиј го*на! Је*ем ли вам мајку четничку, убиј све док не нестану“, прича жена из колоне, која је стигла до Србије, али трауме носи са собом до краја живота.

„У колони ми је изгорела мајка, отац, а од девојчице од шест месеци само ручица остала. Онда сам легла преко сина, да га телом спасим, да ракете и бомбе мене убију, да ми дете остане“, присећа се страшних призора мештанка Книна.

Испуњење хрватског сна

Маја 1993.године, после заузимања Медачког џепа, Туђман је рекао:

„Хрватска је остварила велики успех у борби против Срба, јер их је 91. године било 12,2%, а сада их има мање од 8%. Српско питање у Хрватској биће решено када их буде било мање од 3%!

Туђманов сан је испуњен. Према подацима међународних организација, у Хрватској је 1991. године било 600.000 Срба, 2001. године, било их је 120.000.

„То је био недосањани стољетни сан хрватског народа у целини, стални идеал свих наших предака, тежња и чежња сваког нашег човјека у домовини“, рекао је Туђман на скупштинском обраћању 1998. године, након стравичног злочина.

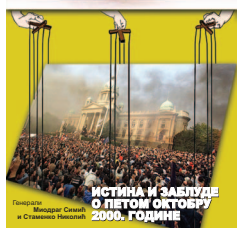
Језиви крај

Против председника Републике Српске Крајине, Милана Мартинића, подигнута је хашка оптужница, јер је, бранећи Крајину, са четири ракете гађао Загреб. Против хрватског председника Фрања Туђмана, оптужница никада није подигнута!

Извор: *Србија данас.ком*

Књига о петооктобарским догађајима

ИСТИНА О УЛОЗИ НАШЕ ВОЈСКЕ

Драматични догађаји из

2000. године само су логичан наставак агресије на СРЈ, суптилнијим средствима, усмереним на рушење легално изабране власти у држави која је бомбардована управо да би се срушили систем, држава, народ и његова власт, ради увођења „демократије“ са осиромашеним уранијомом

Из штампе је ових дана изашла књига која ће сигурно побудити велику пажњу међу читалачком публиком, али и у оквиру научне јавности, јер нуди обиље података и стручних анализа који се ни у ком случају не могу заобићи када је реч о драматичним догађајима од пре 15 година. Аутори тог дела су генерал-пуковник у пензији Миодраг Симић и генерал-потпуковник у пензији Стаменко Николић. Наслов публикације је: „Истина и заблуде о петом октобру 2000. године“.

Аутори књиге су активни учесници догађаја од 1990. до 2001. године. Истине ради, они су одлучили да своја размишљања, процене, анализе и поступке везане за октобарске догађаје сагледају у међусобној зависности са збивањима на простору Балкана и Европе. Неопходно је било све то ставити у контекст интереса великих сила од Првог светског рата до данашњих дана и оцене изнети на уверљив начин, са позовањем на изворе и документа. Књига има две целине, односно две тематске области које су уско повезане.

Прва целина се односи на сваковрсне облике борбе против Југославије, Србије, српског народа и наше војске. Аутори сматрају да је то био необјављени рат који се од 1991. до 2000. године водио применом различитих садржаја, а главни носиоци су били САД и НАТО. У ту целину уврштена је и агресија на Савезну Републику Југославију, као и анализа херојске одбране Војске Југославије.

Драматични октобарски догађаји из 2000. године, само су логичан наставак агресије на СРЈ, другим суптилнијим средствима усмереним на рушење легално изабране власти у држави која је бомбардована управо да би се срушили систем, држава, народ и његова власт, ради увођења „демократије“ са осиромашеним уранијомом. Аутори су анализирали судбоносне догађаје за државу и народ, наводећи шта су као чланови Колегијума НГШ чинили да не дође до употребе војске, чиме је избегнут грађански рат, који су многи прижељкивали.

Од смене власти под утицајем уличних демонстрација октобра 2000. године до данас, у средствима јавног информисања и на јавним трибинама, поједини званичници и челници странака и неких невладиних организација, спонзорисаних средствима Запада, под плаштом „заштите људских права“ и „демократизације“, изнете су позитивне и негативне оцене и различити ставови о тим догађајима.

Аутори наводе да им није намера да некога бране, а друге нападају. То ће, како наводе, непристрасно учинити историја. Изношењем чињеница желели су да допринесу да се догађаји који су се збили 5. октобра ставе на место које им припада.

Многи у реалном времену нису могли, а неки нису ни хтели, да говоре о тој истини. Сада је са временске дистанце тумаче онако како њима и интересима њихових ментора и налогодаваоца одговора, посебно када су у питању улога и задаци Војске.

Због свега изнетог, аутори сматрају да је њихова морална и професионална обавеза да од заборава сачувају чињенице о тешком периоду новије историје и да их ставе на располагање садашњим и будућим генерацијама.

Сто година од Великог рата у издавачкој делатности

ПРИЧА О СПОМЕНИЦИМА

У жижи интересовања овог рада су ратни догађаји у Македонији, конкретније у околини Прилепа у периоду од 1912. до 1918. године, а затим судбина гробаља и спомен-обележја која су подигнута палим српским ратницима

У оквиру едиције „Србија 1914-1918“ издавачка кућа „Прометеј“ из Новог Сада недавно је објавила књигу Милоша Мељанца „Прилепски контрасти“. Аутор је комбиновао класичну историографску методологију са резултатима својих исцрпних истраживања на терену, користећи се и усменим сведочанствима као легитимним историјским извором.

Рукопис обрађује однос македонских власти према спомен-обележјима различите провенијенције, премда је ова тема била више повод за свеобухватнију расправу, него ли једина тема којом се аутор занимао. Та тематска слојевитост свакако спада у квалитете овог текста чију оригиналност и инвентивност нарочито поткрепљују обимна теренска истраживања која је Мељанец са пуно ентузијазма обавио, сакупивши том приликом необично вредну историјску грађу.

„Аутор је свестан различите перцепције балканских ратова међу балканским народима и назива је метафорично, ослободилачко-окупаторском неједначином“. Слика уласка српске војске у Прилеп из две сасвим супротстављене перспективе презентује Миљанца као савесног, спретног, али и поштенног истраживача.“, написао је у рецензији овог дела др Владан Јовановић, научни сарадник Института за новију историју Србије.

Посебно поглавље књиге посвећено је историјском осврту на бугарску окупацију Македоније, етничко чишћење тамошњих Срба и денационализацију Македоније, а нарочито прилепског краја. Аутор притом читава причу, која ће се можда некоме учинити једностраном или претераном, поткрепљује са неколико извора првога реда.

„Упоредујући физичко стање немачког војног гробаља у Прилепу са тамошњом спомен-костурницом српских војника, аутор закључује да је у питању очигледна несразмера која заслужује и дубљу социолошку анализу. Позивајући се на логику географске, националне, верске, али и вредносне дистанце, Мељанец указује на „обрнуто пропорционалне утицаје“ поменутих фактора“, наводи др Владан Јовановић.

Ова књига представља значајан прилог проучавању српско-македонских односа, демографске историје Повардарја, али и односа балканских држава према сопственој прошлости.

„Данас у време декаденције, пре свега моралне и опште клонулости духа, подсећања на људе који су имали идеале, били храбри и одважни а којима је потом и гроб заборављен, требало би да опомене сваког од нас на нашу пролазност, улогу у овом свету и коначно на нашу људскост“, написао је о овој књизи др Веран Станчевић.

Дружење у Ћуприји

ОТВОРЕНА ВРАТА УДРУЖЕЊА

По устаљеној традицији војни пензионери који живе у Ћуприји организовали су још једно дружење у просторијама Општинског одбора УВПС. Сваке године на крају пролећа и јесени договоре се, одреде новчану суму, купе мирамнице и ето дружења. Позвани су сви који желе да се друже могу да одвоје одређену своту новца, с обзиром да већи-

на, осим брачног друга, издржава децу и унуке. Сретну се пензионисани официри и подофицири, размене мишљења, подсети се на негдашња времена, када се у друштву војна професија поштовала и ценила.

Пре почетка, то јест у званичном делу дружења, члановима се пружају информације и новости из рада УВПС, посебно оне које се тичу статуса и социјалног положаја војних пензионера.

Удружење у Ћуприји отворено је за војне пензионере уторком и петком од 10 до 12 часова, а у потреби врата просторија се отварају и чешће.

Света Вучковић

Активности војних пензионера Шапца

ИЗ БЕЛЕ ЦРКВЕ НА ГУЧЕВО

Од историјских јулских догађаја 1941. године протекле су 74 године. Некада ударни државни празници, данас су само у сећању преживелих бораца, чланова породица палих бораца и бројних поштовалаца дела бораца НОР-а. У обележавању тих догађаја учествовали су и припадници Удружења војних пензионера Шапца.

Градске власти Шапца у многоме су ове године помогле да се обележавање Дана борца Устанка 1941. године обави што свечаније: обновљено је спомен-гробље.

Четвртог јула на Доњешорском гробљу венце су положили представници СУБНОР-а, Команда гарнизона Шабац, Удружење војних пензионера, СО Шабац и других организација. У делегацији војних пензионера били су Ђорђе Момчиловић, Радмила Косановић и Милица Бањац.

Присутнима се обратио секретар ГО СУБНОР-а Александар Ђенадић.

У Белој Цркви 7. јула обележавању Дана устанка у Србији присуствовало је двадесет чланова УВП Шапца.

После свечаности у Белој Цркви војни пензионери су наставили дружење излетом по Подрињу, посетивши Гучево и Бању Ковиљачу.

С. Стојановић

Из активности бораца НОР-а

ДОДЕЉЕНЕ ЗАХВАЛНИЦЕ

Можда ниједна генерација није била сведок за свет толико судбоносних догађаја колико она из прве половине прошлог века, доживевши два највећа рата у историји човечанства и највећу друштвену револуцију, била сведок успона и пада фашизма и рађања новог света.

За континуитет у новобеоградској борацкој организацији МО „Братство и јединство“ треба одати дужно поштовање и признање борцу Роси Милошевић и наследнику борцу Ради Раденковић.

На годишњој скупштини борацке организације под непосредним руковођењем

председника Георга Костуранова изродила се идеја о додели захвалница свим борцима месне организације, поводом обележавања 70 година од Берлинске битке.

На свечаном скупу у просторијама МО „Братство и јединство“ у Блоку 70, Нови Београд додељене су захвалнице: првоборцу, носиоцу партизанске споменице Душану Миљковићу, а постхумано борцу Николини Чавић. То признање је уручено најстаријој партизанки борцу Анђи Милисављевић, затим Роси Милешевић, Љубомиру Цвијовићу, Милану Панићу, Љуби Давидовићу, Душану Драгићу, Марку Шарановићу, Гојку Брајовићу, ратном војном инвалиду Бошку Миљковићу и многим другима.

Посебна захвалница додељена је академском вајару Љубиши Манчићу.

Г. Костуранов

Спортско - рекреативно такмичење у Зрењанину

ДОБАР СТАРТ

Традиционално спортско-рекреативно такмичење месних организација, у организацији Градског удружења пензионера Зрењанин, одржано је 28. јула.

Општински одбор УВП Зрењанин први пут активно се укључио у ову спортско-

рекреативну манифестацију, пријавивши екипу у све три дисциплине: пикадо, бацање металне плочице у центар и обарање чуњева viseћом куглом.

Екипа војних пензионера, уз још 11 екипа месних организација Градског удружења пензионера Зрењанин, коју су сачињавали: Милутин Стевишић, Момир Васиљевић, Стевица Дајић и Драган Пузовић (резерва) постигла је завидне резултате.

У дисциплини viseћа кугла заузела је друго место, у пикадо - треће, а у дисциплини метална плочица - такође треће место, освојивши и медаље. У укупном пласману, екипа војних пензионера, заузела је четврто место са 506 бодова, а појединачној конкуренцији посебно се истакло Момир Васиљевић.

У одличной организацији Градског удружења пензионера Зрењанин, под руководством председнице Ђиљане Петров, уз мале пропусне техничке природе, свим екипама су додељене захвалнице. На регионалном такмичењу Зрењанинске пензионере ће представљати најбоља екипа „Мужље“.

Л. Дубравац

Ефикасно решавање проблема

СВИ ЗАДОВОЉНИ

У Дому пензионера Геронтолошког центра Београд, на редовном састанку Удружења војних пензионера, покренут је проблем лабораторијских налаза. Дискусија је била помало жучна, рекло би се наелектрисана, а разлог је у томе што цивилни осигуранци решавају тај проблем здравственим заштите у Дому пензионера. Међутим, војни пензионери се сналазе на разне начине, па иду у и цивилне (ближе здравствене установе, чије услуге морају да плате. Многи то чине јер нису у могућности (нису сигурни у себе, то јест користећи се помагалима, нестабилни су и зато нерадо користе јавни превоз. Наиме, војни пензионери лабораторијске налазе обављају у војним здравственим центрима, попут нашег у Новом Београду. Због здравствене ситуације у којој се налазе, захтевали су да узорке за лабораторијска испитивања дају у Дому пензионера, као и цивилни пензионери.

Одбор за војне пензионере се 9. јуна ове године обратио Дому пензионера дописом и саопштио захтеве, уз образложењем и предлоге за решавање проблема. Управа прихвата захтев војних пензионера и одређује свога члана др Сању Драгаш – Латос, која ће за припремити акт за Министарство одбране, то јест за Управу Центра војномедицинских установа. Уочио сам изражену жељу и вољу наше Управе за сарадњу са Удружењем војних пензионера Србије. Изразио сам велику захвалност представнику Дома.

Са садржајем акта који је упућен војном здравству упознат сам 15. јуна. Истога дана информисао сам Одбор УВПС и затражио помоћ да ако неко зна где се налази та војна здравствена установа, да одемо тамо и информисамо надлежне и замолимо их за помоћ и сарадњу у решавању тог горућег проблема. То питање решио је мој заменик Благоје Аранђеловић, уговоривши пријем код начелника Центра војномедицинских установа (ЦВМУ) пуковника Душка Ристивојевића. Са њим сам разговарао као да се познајемо већ годинама. Казао је да постоје услови да се проблем реши. Напомео је да ће позитивно одговорити на наш акт и да ће, ако затреба, упутити одговорно лице на договор са нама. Одушевљен сам подршком пуковника Ристивојевића, па му се овим путем још једном захваљујем.

Убрзо затим, 27. јуна, примили смо одговор који нам је најављен у којем је стајало да нас подржавају у захтеву и да су спремни на састанак с нама. Тај скуп заказан је за 15. јули. Обавештени смо да ће у име Управе војномедицинских установа на састанак доћи пуковник др Славољуб Салетовић.

Састанак је отворио и њиме руководио помоћник директора Срђан Димитријевић. Суштина је била да се пронађе решење узимања лабораторијских изорака од војних пензионера у домовима војних пензионера, што би организовали војномедицински центри. Срећна околност је да су ВМЦ лоцирани приближно на локацијама где се налазе и војномедицински центри, па је договорен прихват узорака из домова пензионера.

Пуковник Салетовић је војне пензионере обавестио о могућностима војномедицинских центара. И он и пуковник др Срђан Димитријевић изразили су уверење да се технички део посла може брзо реализовати.

Конечно, одлука о узимању узорака и лабораторијској обради ступила је на снагу 22. јула. Веома смо захвални Управи за војно здравство МО, ЦВМУ, Управи Дома пензионера и УВПС.

Владо Грујић

Шта може да вас задеси на летовању

Уређује:
мр сц. Др
Часлав АНТИЋ

ПЛИВАЧКО УВО

Упала спољњег ушног канала најчешће настаје због заостатка воде након купања и пливања, стварајући влажну средину погодну за раст бактерија и гљивца. Јавља се прилично често код деце и настаје нагло, а може бите врло неугодна и болна.

Уши су парни органи слуха. Сваки орган слуха се састоји од спољашњег, средњег и унутрашњег уха. У унутрашњем уху се налази и орган за одржавање равнотеже тела.

Спољашње ухо се састоји од ушне шкољке и спољног ушног канала, који је бубном опном одвојен од средњег уха. Средње ухо представља мала шупљина обложена слузокожом, у којој се налазе ситне слушне кошчице - чекич, наковањ и узенгија. Звучне надражаје који долазе из ушне шкољке, кроз спољни ушни канал, бубна опна преноси преко слушних кошчица на унутрашње ухо, одакле иде слушни живац.

Запаљење спољашњег уха или отитис externa јесте упала слушног канала који води до бубне опне и чешће се јавља у летњим месецима, када је пливање једна од омиљених активности. Превелика количина влаге погодује размножавању бактерија или гљивица који су основни изазивачи „пливачког уха“.

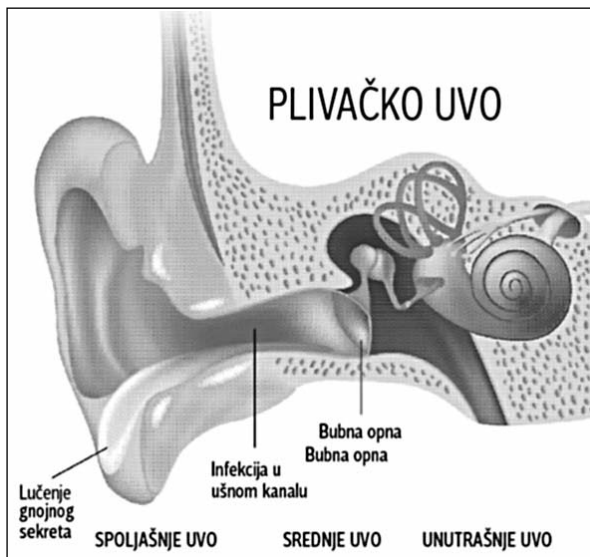
Како настају проблеми

„Пливачко ухо“ је упала спољњег ушног канала која најчешће настаје због заостатка воде након купања и пливања, стварајући влажну средину погодну за раст бактерија и гљивца. Јавља се прилично често код деце и настаје нагло, а може бите врло неугодна и болна.

Наше ухо има природну заштиту - кожа слушног канала поседује церуминозне жлезде које производе слушну маст. Церумен има pH од 4-5 (значи киселу средину) и потискује раст бактерија и гљивица. Приликом пливања, роњења, сурфовања, вода због присутне ушне масти само склизне из канала без опасности да ће се задржати у уву.

Фактори који утичу на настанак запаљења уха су: одсуство серумена, висока влажност, повећана температура што доводи до исушења коже слушног канала због употребе штапића за уши, чишћење уха разним предметима или притиском неадекватне оливе (шкољке) слушних помагала или слушалица, МПЗ уређаја, као и телефона. Битан фактор за настанак упале спољашњег ушног канала је и микробиолошка исправност воде у којој се купамо.

Ако је кожа здрава и неповређена, само

Компликације настају у средњем уву

излагање високим концентрацијама патогених микроорганизама неће довести до настанка упале спољашњег ушног канала. Међутим, присуство хроничних стања неких кожных обољења (атопијски дерматитис, себорични дерматитис, псоријаза или микроповреде коже канала), добра су подлога да чак и нормалну количину бактерија у ушном каналу да изазову, односно подстакну инфекцију.

Како препознати и предупредити запаљење

Симптоми могу бити благи, у виду загушености ува до веома изражених које карактерише јак бол због богате инервације (богатство нервних завршетак) коже канала. Осећај повећаног притиска у уху и загушеност често настају због отока коже канала, појачане секреције која блокира канал и доводи до пада слуха у различитом степену, стварајући привремену кондуктивни губитак слуха. У тежим случајевима или ако се не предузме адекватно лечење, инфекција се може проширити на мека ткива лица која окружују паротидне жлезде и зглоб вилице, што доводи до бола при жвакању хране и немогућности отварања устију.

Да би се избегли проблеми, потребно је придржавати се следећих правила:

- Не чистите уши штапићима. Ако се ствара претерани церумен, треба га испрати или отопити спрејом за ухо;
- Потребно је испрати сапун или шампон

из уха, који као страни тело иритирају кожу, те она сврби, а чешањем се стварају ранице и долази до упале спољашњег уха.

- Након пливања треба избацити воду из ушију, окретати главу с једне на другу страну, како би се помогло истакање воде;

- Користити препарате за заштиту коже канала или чепове за уши (најбоље индивидуалне, направљене по отиску канала);

- Избежавати пливање на местима где постоји могућност контаминације микроорганизама;

- Лечење кожных обољења (псоријаза, екцема или себореје, може утицати на промене у слушном каналу,

- Ставити вату у уши приликом прскања спрејовима, или nanoшења фарбе за косу.

Шта је још потребно знати

Понекад терапија упале средњег уха (отитис externa); нема задовољавајуће резултате јер се капи за уши не користе правилно. Потребно је да се капи апликују онолико често колико је прописано и правилно, како би у потпуности биле ефикасне:

- Главу наместити у положају да оболево ухо буде окренуто нагоре;

- Ставити неколико капи у ухо и лежати у том положају минут-два.

- притиснути хрскавицу на предњој страни ушног канала неколико пута да би капи склизнуле дубоко у ушни канал.

Излечите штитну жлезду помоћу природног рецепта

ЧУДЕСНИ ЧАЈ -

Према речима чувене траварке Марије Требен, ивањско цвеће и црни слез су веома ефикасни у лечењу штитне жлезде. Најбоље би

било да биљке буду свеже и од таквих направите облоге тако што ћете их изгњечити оклагијом и натапати са мало млаке воде на крпе.

Уколико не можете да набавите свеже биљке, добро ће доћи и чај у који можете додати мало јечменог брашна, а затим добијену кашу ставите на крпу па ставити на грло, попут облоге.

Два пута дневно примењујте парне облоге раставића по два сата (тада је болесник у кревету) и четири сата држати облог направљен од шведен-битера.

Сваког дана у гутљајима пити око два литра чајне мешавине хајдучке траве, невена, коприве (на 250 мл по једна кашичица чајне мешавине).

Добијену количину расподелити на три шоље, ставити у њих по једну кашичицу шведена и по пола шоље попиту пре и по пола шоље после оброка.

Народни лек против свих врста цисти

АЛОЈА И АЛКОХОЛ

Цисте се јављају на различитим деловима тела, посебно код жена. Медицинске методе често су инвазивне и болне. Није реткост да се цисте поново појаве и након медицинског третмана.

Народни лек против цисти који није тешко направити. Ударни састојак тог медикамента је кактус алоја.

Ево рецепта и упутства за прављење:

– Пола литра медицинског алкохола (шпиритуса, независно ког је процента);

– Килограм домаћег меда;

– Црног што квалитетнијег вина 0,75 литара;

– Пола килограма кафе од цикорије (нпр. дивка)

– 150 грама листова алоје без бодљи (биљку не треба залевати последњих седам дана пред брање листова)

Листове алоје очистити од бодљица, самлети у машини за месо или у блендеру. Додати остале састојке и добро измешати. Биће потребна већа тегла, по могућности од најмање три литра, да би сви састојци стали у теглу. Затворите је и оставите да одстоји 14 дана на неком тамном и хладнијем месту.

Након стајања, процедите смесу кроз газу и наспите је у стаклене боце. Течност се пије сат до два пре оброка три пута на дан по једна супена кашика. Битно је да желудац буде празан пре и после коришћења лека, како се не би мешао са храном. Када будете пред крај смесе, направите још једну дозу и наставите да пијете тај лек док и другу меру не потрошите.

По сведочењима бројних људи који су пробали напитака, већина цисти нестаје, посебно оне мање у грудима, око бубрега и женских органа. Обично су довољне две дозе које су дате у мерама. Овај рецепт базиран је на алоји и алкохолу, у народним и траварским предањима користи се и при лечењу малигних обољења, астме, бронхитиса, ангине пекторис и закрчених крвних судова.

Нећете погрешити ако лек користите и превентивно за побољшање општег стања организма и повећања имунитета. Деца такође могу користити лек, али у мањој дози прилагођеној њиховој тежини. (ова мера од пуне супене кашике је за одраслу особу од 60-70 кг, а мера се процентуално смањује према тежини детета. На пример дете од 35 кг користи пола супене кашике три пута на дан).

Извор: Интернет

Новинарско присећање

Влада РИСТИЋ

ЧИНОВНИЧКА ПОСЛА

Наш Ариф је био „душа од човека“. Бавио се финансијама у Новинско-издавачкој установи „Народна армија“. Новинари су њему, након службених путовања, доносили путне налоге и правдали дневнице. Нисмо се сви према том послу баш увек односили довољно одговорно: често смо каснили са предавањем рачуна, гршили у сабирању и одузимању, те због тога поприлично шарали по путним налозима, због чега би се Ариф каткад љутио, али нам је толеришао „чиновничку неукост“, тако да је често црвеном оловком исправљао нетачне бројке.

Био је посвећен свом послу и веома стрпљив. Водио је рачуна о свакој појединости, а понајвише је бринуо о томе да неко (којим динаром) не би „оштетио државу“, обрачунавши, четврт дневнице више, што се новинару могло и десити због непознавања финансијских прописа.

Његова педантност није никоме сметала. Напротив.

Мени се, међутим, десило нешто због чега би, верујем, и самом Арифу могло бити непријатно. А можда и не би ако се има на уму она чиновничка флоскула - „пропис је пропис“, без обзира на то што је стварност (живот) нешто сасвим друго. А ево и најбољег примера.

Враћао сам се са службеног пута. Из Љубљане је воз кренуо у ве-

черњим сатима. Негде око пет ујутро је, према реду војње, требало да стигне у Београд. Била је цича зима. Вагони су били топли све док воз није наједном стао недалеко од Руме. Кондуктер је објаснио путницима да се покидао кабал којим се локомотива напаја струјом и да због тога морамо да се стрпимо док однекуд не стигне „дизелка“ и не покрене наш воз ка Београду.

Док су путници чекали да дође друга локомотива, студен је продирао у већ охлађене вагоне и просто се увлачила у кости. Сећам се добро да је у купеу, насупрот мени, била мајка са малим дететом, која је од одеће понела оно што је, сходно зимским приликама требало понети. Показало се, међутим, да то - с обзиром на изненадни квар на железници - није било довољно, па сам својим зимским капутом умотао детенце. Путник до мене је узбрзо скинуо нешто што је подсећало на краћу бунду и пребацио преко рамена младе мајке, која је у почетку одбијала, али је на наш наговор ипак пристала.

Прошло је пуних пет сати када је воз, уз помоћ „дизелке“, наставио пут. У главни град смо, уместо у пет, стигли после десет сати. Приликом правдања путног налога навео сам стварно време доласка у београдску железничку станицу. Ариф је, по обичају, завирио у Ред војње и сасвим тихо рекао: „Више си обрачунао четврт дневнице“...

„Па воз је био у квару!“ - одговорио му, помало љутито. „Можеш, Арифче, да позовеш Железничку станицу и да провериш“...

„Не, требало је тог преподнева, одмах по доласку у Београд, да одеш до благајне и узмеш потврду о кашњењу воза, како би је приложио уз путни налог“ - био је упоран наш драги чиновник, који - пазећи да неко случајно не оштети државу - није могао да претпостави да изнуреном и промрзлом новинару у тим тренуцима није ништа друго падало на ум сем да отрчи до првог таксија и што пре се докопа топле собе и постеле.

SLUŠNI APARATI
www.zonex-slusnicentar.com

VRHUNSKA AMERIČKA TEHNOLOGIJA
BESPLATNA PROVERA SLUHA I APARATA
PRODAJA NA RATE I NALOGE OSIGURANJA

BEOGRAD, Sazonova 18a
tel/fax: 011/2435-924, 3443-081

NOVI SAD, Vase Pelagića 4
tel/fax: 021/425-370

Сто одсто водоотпоран!

ИЗДАВАЊЕ АПАРАТА
НА ВОЈНЕ РЕЦЕПТЕ

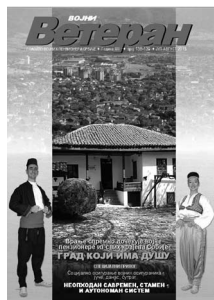

Интерно гласило
војних ветерана

ИЗДАВАЧ

Удружење војних пензионера Србије
Београд, Браће Југовића 19

ЗА ИЗДАВАЧА
Љубомир Драгањац

НАСЛОВНА
СТРАНА:

Милен
Чуљић

Година XIII ■ Број 138/39 ■ Јул/Август 2015

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК
Звонимир Пешић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКИ УРЕДНИК
Милен Чуљић

СТАЛНИ САРАДНИЦИ

Др Часлав Антић, мр Александар
Симоновски, мр Милан Шумоња, Ранко
Бабић, Будимир М. Попадић, Никола
Оташ, Душан Старчевић

ДОПИСНИЦИ

Добросав Алексић (Алексинац),
Ранко Бабић (Ниш), Предраг Добић
(Сремска Митровица), Радивоје
Здравковић (Подгорица),
Ило Михајловић (Чачак),
Будимир М. Попадић (Нови Сад),
мр Александар Симоновски (Крушевац),
Стеван Стојановић (Шабач),
Драгослав Ђорђевић (Крагујевац),
Желько Будимски (Зајечар)

ФОТОГРАФИЈЕ У БРОЈУ

Будимир М. Попадић, М. Чуљић,
дописници и сарадници

УНОС ТЕКСТОВА
Редакција

Лист излази месечно.

Тираж: 3.000 примерака
Телефон-факс: 011/322-8076

ШТАМПА

Пан-пласт, Београд

Адреса, Београд, Браће Југовића 19

Ел. пошта: uvps.veteran@gmail.com

Сајт Удружења <http://www.uvps.rs/>

ISSN 1452-3809

CIP –
Каталогизација
у публикацији
Народна
библиотека
Србије Војни
ветеран ISSN
1452-3809

Адвокатске услуге за КВП

БЕСПЛАТНИ САВЕТИ И ПОВОЉНИЈЕ ОСТАЛЕ УСЛУГЕ

На основу уговора о пословној сарадњи за-
кљученог са УВПС, адвокати:

*Ивана Ц. ЈОВАНОВИЋ, из Београда, ул.
Балканска бр. 18, локал 93 (ТЦ „Иванијум“),
тел. 011/2644384 и 064/1735395; Клијенте при-
ма: уторком: од 17.00-19.00 часова;

*Љиљана ЈАКОВЉЕВИЋ, из Београда, ул.
Чубурска бр.2, Занатски центар „Пејтон“, тел.
011/2446977 и 064/1427122; Клијенте при-
ма: понедељком, средом и четвртом: зими од
17.00 - 19.00 а лети од 18.00 -19.30;

*Гордана БУЧЕВАЦ СТЕФАНОВИЋ, из
Шапца, ул. Патријарха Павла бр. 10, тел.
015/314307 и 064/2328165; Клијенте при-
ма: четвртом од 18.00 - 19.00 часова;

*Весовић Н. Мирјана у Београду, Ул.
Шуматовачка бр. 149, суботом од 11-15
часова и у Крагујевцу – Ул. Светозара
Марковића бр. 19, средом од 15-18 часова.
Телефони: 063/8446-900 и 064/413-148

За потребе војних пензионера ови адвокати
обављаће следеће правне послове: даваће
бесплатне правне савете и пружаће све остале
адвокатске услуге уз накнаду по важећој адво-
катској тарифи умањеној за 20 одсто (адвокати
Љиљана Јаковљевић и Гордана Бучевац Сте-
фановић), односно 30 одсто (адвокат Ивана Јо-
вановић). Редослед адвоката дат је по редосле-
ду склапања уговора.

УСЛУГЕ ВЕЗАНЕ ЗА САХРАНУ ПРЕКО УДРУЖЕЊА

Уколико користите услуге у вези сахране
преко Удружења војних пензионера Србије
требало би да знате да услуге могу користити
чланови УВПС, чланови њихових породица,
као и сви остали војни осигураници.

Преко Удружења могу се добити комплет-
не услуге везане за сахрану:

- организација и заказивање термина за са-
храну или кремацију,
- упис у матичну књигу умрлих,
- спроводница за пренос покојника,
- штампање посмртних плаката,
- продаја погребне опреме,
- превоз покојника,
- организација војних почаста,
- помоћ око сређивања докумената пре и
после сахране ради регулисања права чла-
нова породице после смрти војног осигура-
ника,
- бесплатан долазак у стан породице пре-
минулог ради договора.

Све додатне информације могу се добити
у месним и општинским организацијама
УВПС, или директно на тел. 011/8333-142 и
011/6161-769; 064/1660-423 и 011/3181-812.

ОБАВЕШТЕЊЕ

Обележавање 60 година од завршетка 9.
класе ВТПШ заказано је за 1. октобар у
хотелу „Бристол“. Заинтересовани се
могу јавити Сави Чуљковићу на телефон
063/54-52-28.

ОРГАНИЗАЦИОНИ ОДБОР

ПЕНЗИОНЕРСКО ЋОШЕ

*Правда никада не иде кривим
путем, већ је туда људи воде.*

*Неке друштвене промене су
као аутобуси у кривини. Спорне
су.*

*На коњу сам. Опет немам
пара за бензин.*

Осионост је зло сујете.

*Не бојим се грипа. Искијао сам
своје.*

*Посланици би требало да се
стиде пред кошаркашима. Ни
после пет личних грешака не
одлазе.*

*Трезан сам, а све видим дупле
цене.*

Душан Сарчевић

ВЕОМА ПОВОЉНЕ СТОМАТОЛОШКЕ УСЛУГЕ ЗА ВОЈНЕ ПЕНЗИОНЕРЕ

У склопу сарадње са УВПС, Стома-
толошка ординација „Президент М“,
Звездара, Михаила Булгакова (бивша
Душана Петровића Шанета) 46, са ти-
мом искусних стручњака, војним пен-
зионерима нуди бројне погодности:

Део услуга бесплатно – стоматоло-
шки преглед, консултација и стручно
мишљење,

Остале стоматолошке услуге (проте-
зе, пломбе, надградње и друго), уз
значајне финансијске погодности –
плаћање на рате или са попустом, у
зависности од врсте услуге.

Доказани тим стручњака нуди **све
стоматолошке услуге брзо, квали-
тетно и повољно.**

Телефони за контакт и информаци-
је: 011/342-7481, 063/214-800, 064/135-
1487.

ПОЗИВ 9. КЛАСИ ВТПШ

Навршава се 60 година од завр-
шетка школовања 9. Класе ВТПШ
у Рајловцу и ваздухопловних спе-
цијалистан Краљево. Дружење је
заказано за 1. 10. 2015. г. У 12 ча-
сова У Дому ваздухопловства.
Контакт телефони : Миле Тртић –
011/7179357, Чичаревић –
011/3806426 и 011/26 10 754.

ОРГАНИЗАЦИОНИ ОДБОР